

Гр. и о. Груев
К.Д. № 7/2001
Народни представители за изменение
на Закона за държавна сигурност
на 16.03.2001 г.
Копие от искането за 29.11.93
притежи в съдебния кабинет
на 16.03.2001 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
СОФИЯ

И С К А Н Е

от група народни представители за обявяване
на противоконституционността на Закона за изменение
и допълнение на Закона за достъп до документите
на бившата Държавна сигурност
(ДВ, бр. 24/2001 г.)

По чл. 149, ал.1, т.2
от Конституцията

Господа конституционни съдии,

Приетият от 38-то Народно събрание Закон за
изменение и допълнение на Закона за достъп до документите

на бившата държавна сигурност /ЗИД на ЗДДБДС/ (ДВ, бр. 24/2001 г.) е изцяло противоконституционен на следните основания:

Първо, законът противоречи на **чл. 4, ал. 1, чл. 87, ал. 1 и чл. 88, ал. 1 от Конституцията на Република България**. Конституционно изискване е законите да се обсъждат и приемат на **две гласувания /чл. 88, ал. 1/**. Право на законодателна инициатива имат само народните представители и Министерският съвет /чл. 87, ал. 1/. Освен това в чл. 4, ал.1 от Конституцията е посочено, че “Република България е правова държава. Тя се управлява според Конституцията и законите на страната”.

Конституционният принцип за правовата държава е задължителен за законодателния орган, включително и за самия законодателен процес.

В противоречие с тези конституционни принципи и норми беше приет ЗИД ЗДДБДС. Фактите са следните:

Проектозаконът беше внесен от група народни представители (вх. № 054-01-122/30.11.2000 г.), който съдържаше 22 параграфа (7 страници) и фактически представлява нов закон, а не ЗИД, тъй като основният закон има само 14 члена (3 страници). *S per argumentum a contrario* това противоречи на чл. 11, ал. 1 от Закона за нормативните актове и оттук на конституционния принцип за правовата държава (чл.4, ал. 1 К). Въпреки този *de facto* нов закон, мнозинството в парламента го прие на първо четене на 12 декември 2000 г.

Конституционният принцип за правовата държава (чл. 4, ал. 1 К) изисква да се спазва и ПОДНС (чл. 68 и чл. 69, ал. 2). Въпреки тези ясни и недвусмислени конституционни и законодателни изисквания, след приемането на закона на първо четене и изтеклите срокове за предложения **се внася в комисията практически нов законопроект, който принципно се различава от приетия на първо гласуване** и даже по обем е три пъти по-голяма от първоначалния вариант (17 страници). Това е един “апокрифен” законопроект защото е изработен незнайно от кой и внесен незнайно от кого (в него не са отбелязани нито имена, нито пък има подписи – прилагаме го като доказателство). За съжаление този “тайнствен” нов законопроект, появил се след първото гласуване, се превърна в закона, публикуван в ДВ с указ на президента. Този “тайнствен” законопроект, който не е внесен от народни представители, /в противоречие с чл. 87, ал. 1 от Конституцията/ **се различава принципно по съдържание и по обем** от първоизточника и от гласувания на първо четене. Фактически това е нов закон, внесен не от народни представители или МС и приет на едно (второ) гласуване.

Ако не се спазват изискванията на законодателния процес, това означава законодателна анархия. Че това е нов закон е видно и от новото му заглавие. (§ 1).

От казаното до тук е очевидно, че ЗИД на ЗДДБДС противоречи на чл. 4, ал. 1; чл. 87, ал. 1; чл.88, ал. 11 от Конституцията.

Второ, законът противоречи на Конституцията не само от гледна точка на законодателния процес, но и от съдържателната му страна. Това е така защото:

а) **С § 6 и § 7** се създава нова комисия от 7 члена - 5 се избират от НС и 2 се назначават от МС. Това означава, че мнозинството в НС ще си определи 5 члена, а МС, който е избран от това мнозинство ще назначи другите 2-ма члена на комисията. Следователно тази комисия няма да бъде един **безпристрастен** орган, а ще бъде един **политически** орган, преследващ теснопартийните цели на тези, които са я определили.

б) **с § 7** се създава **нов чл. 4 г.**, който предвижда втора, **“надзорна” комисия от 5 члена.**

Тези членове се определят от **президента** (който е представител на същото мнозинство и по неговите думи “е седесар”), от **председателя на ВКС и главния прокурор**, които са избрани от (ВСС) и назначени (от президента) с обясними пристрастия. Ако се следва правната логика на авторите на закона е необяснимо, защо няма следователи в тази комисия? Или само защото недолюбвания от управляващите директор на ССС ще трябва да ги определя.

Следователно, *de facto* тази втора, “надзорна” комисия ще бъде също един “прикрит” политически орган, изпълняващ политически поръчки.

В Конституцията не са дадени такива правомощия на председателя на ВКС и главния прокурор. Съдът и прокуратурата, включително и най-висшите длъжности в ейрархията са част от **съдебната**, а не от **изпълнителната** власт. Конституционно е недопустимо органи на съдебната власт да назначават от своята система други органи от изпълнителната власт /комисията по чл. 4г е орган на изпълнителната власт/.

Този текст противоречи на **принципа за разделение на властите** (чл. 8 К), както и с **конституционните принципи, залегнали в гл.VI от Конституцията** (“Съдебна власт”). По този начин със ЗИД на ЗДДБДС се създават конституционни норми, като се дават права на председателя на ВКС и главния прокурор, които те нямат. Председателят на ВКС и главният прокурор са конституционни органи /чл. 126, чл. 129, ал. 2, чл. 130/ и основният закон не им дава такива правомощия. Принципът за разделение на властите е грубо нарушен.

Това означава **изменение и допълнение на Конституцията**, което може да стане по друг ред (чл.153 и сл. К), а не чрез този закон.

Даже и само на това основание § 7 (чл. 4г) е в противоречие чл. 8; чл. 117 и сл.; чл. 153 от Конституцията.

в) с § 7 се създава нов чл. 4д, който предвижда че МВР, МО, МП, МВнР и т.н. създават “работни групи”, т.е. комисии със “задача оценка на документите” относно “досиетата”. Безспорно е, че министрите и другите ръководители на органите по чл. 4д са представители на управляващата политическа формация и назначените от тях “първични” комисии ще изпълняват партийни поръчения. Другото е илюзия за наивници.

Следователно, начинът за създаването на тези комисии и “работни групи” означава, че те няма да бъдат органи на “катарзиса”, огласявайки обективната истина. Това е така, защото тези органи ще правят **субективна преценка** за една минала дейност на българските граждани - § 3; § 5 (чл. 3, ал.1,

т.2, ал. 2, т. 1 и 2; § 7; § 8; § 10; § 16; § 22, т. 3 и т.н./.

Конституционният принцип за истиността е относим не само за актовете на съдебната власт (чл. 121, ал. 2 К), но и за всички държавни органи (виж преамбюла на Конституцията).

Законът дава възможност не за разкриване на обективната истина относно дейността на гражданите, а за една субективна партийна, политическа оценка на дейността им (прим. § 16).

Трето, законът е в противоречие с чл. 4, ал. 2, чл. 32, ал. 2, чл. 38 от Конституцията, както и с принципите, посочени в преамбюла, че основният закон брани гражданина от **злепоставяне, от накърняване на неговото добро име, чест и достойнство**. Гражданинът не може да бъде преследван поради своите убеждения, когато е служил на Отечеството (чл. 38К).

Законът предвижда публично огласяване имената на гражданите, които под една или друга форма са служили пряко или косвено на органите на сигурността /§ 25/. И то чрез субективната преценка на комисиите (§ 7). Гражданинът не би могъл да се защити срещу посегателството върху неговата **“чест, достойнство и добро име”** (чл. 32, ал. 2К).

Законът борави с термина **“облагодетелствани лица”** / § 7, чл. 4ж, ал. 3, т. 3; § 8; § 21 и др./.

Това понятие е толкова **“разтегливо”**, че дава възможност за субективна преценка. Още повече, че т.нар. **“облагодетелствани лица”** не са нито **“щатни”**, нито **“нештатни”** сътрудници на органите за сигурност. Този текст е насочен срещу децата и близките на и живите и вече не между нас хора, които са служили и защитавали сигурността на държавата. Те ще бъдат **злепоставени**, ще

7

бъде накърнено тяхното добро име и чест, без да имат възможност да се защитят.

В тази насока е и § 5, чл. 3, ал. 1, б. "е", който е в противоречие с **чл. 31, ал. 3 от Конституцията**. Конституционно недопустимо е без да има присъда един гражданин да бъде "заклеймяван", без да е извършил престъпление.

В закона се дават произволни тълкувания на писмените доказателства /документи/, които ще бъдат основание за "разкриване на досиетата" /§ 3, чл. 2; § 5, чл. 3, ал. 1, т. 1; § 8, чл. 4, ал. 3, т. 1 и др./. Така например едно лице, което фигурира в някакви документи ще бъде злепоставено, независимо от това, че няма доказателства за сътрудничество /чл. 5, ал. 3, т. 1/.

Накърняването доброто име на гражданина, засягане на неговата чест и достойнство, злепоставянето му и то по една субективна преценка е в пряко противоречие с чл. 32, ал. 2 и чл. 38 от Конституцията.

Освен това в противоречие с **чл. 56 от Конституцията** засегнатите граждани са лишени от правото си на защита, включително и съдебна.

Четвърто, законът противоречи и на чл. 6 от Конституцията. Основният закон повелява, че "не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние".

В противоречие с този конституционен принцип е примерно **§ 23**, който се опитва да дефинира “публична длъжност” и “публична дейност”, като в ал. 2 е казано, че: “Извършването на дейност като щатен или нещатен сътрудник на действаща българска служба за разузнаване или сигурност е несъвместимо със заемането на публична длъжност по смисъла на ал. 1, т. 1”.

Това е дискриминация, фактическа лустрация, спрямо конституционно гарантираните права на гражданите да бъдат избирани или назначавани на определени длъжности в държавата. **Освен това критерият на § 23 е конституционно и юридически произволен и следва да бъде обявен за противоконституционен.**

Пето , в Конституцията изрично е посочено, че е дълг да пазим “**националното и държавно единство на България**”. Служителите в органите за сигурност от Дирекция “Военна информация” на МО /ДВО/ са част от “въоръжените сили”, които “гарантират суверенитета, сигурността и независимостта на страната” (**чл. 9 К**). Разкриването на “досиетата” по този начин пряко засяга **националната ни сигурност**.

Няма държава в света без своите специални органи за сигурност (наименованията са различни, но функциите и задачите, които те изпълняват са много близки, сходни). А тази дейност, която е обективно необходима, но и доста опасна, се извършва от хора. Публичното огласяване на лицата, които са работили в тези специални органи за сигурност (ДС, ДВО/ ще нанесе удар върху националната ни сигурност и ще засегне лица, които макар и да не са в

“списъка”, българската държава се е ползвала от техните услуги.

Философията, духът и текстовете на закона са пряко насочени срещу **националната сигурност и държавността** /преамбюл на Конституцията, чл. 1 и чл. 9/. Дейността, която се презюмира по този закон /разкриване имената на лицата, работили за сигурността/ е примерно най-тежкото федерално престъпление в САЩ. Така в САЩ преди години решително бе пресечена опасната за всяка държава тенденция “naming names”. Ето защо съвсем основателно можем да твърдим, че този закон е една нелепост в историята на специалните служби в света. Трябва да отчитаме, че е възможно завеждане на много дела от български и чуждестранни граждани срещу Република България в Международния съд за правата на човека в Страсбург, тъй като те ще бъдат злепоставени.

Този закон отрича приемствеността в работата на специализираните органи за сигурност и така руши основите на държавността.

Законът ще причини непоправими вреди на националната сигурност на страната и на хората, работили за нея.

В закона доминира непрофесионализма, след като в него се твърди, че щатният сътрудник може да има оперативно дело /чл. 5, ал. 2/. Ако един щатен сътрудник има оперативно дело, той престава да бъде щатен и минава “от другата страна на барикадата”.

Поради изтъкнатите съображения, Законът за изменение и допълнение на Закона за достъп до документите на бившата Държавна сигурност е изцяло противоконституционен. Това е един политически закон, а не закон, целящ да “изреже метакстазите от миналото”.

Господа конституционни съдии,

Нашето искане е да обявите на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България Законът за изменение и допълнение на Закона за достъп до документите на бившата Държавна сигурност за противоконституционен, или ако не направите това, то поне обявете за противоконституционни посочените от нас текстове.

Предлагаме като страни в процеса да бъдат конституирани: Президентът на Република България, Министерския съвет, Националната разузнавателна служба, Националната служба за сигурност, Националната служба за охрана, Висшия съдебен съвет, Дирекция “Военна информация” на МО, Комитета по правата на човека /София, ул. “Васил Левски” № 95/, Асоциация на разузнавачите от запаса /София, ул. “Софроний Врачански” № 2/, Асоциация на контраразузнавачите от запаса /София, бул. “Хр. Ботев” № 48/.

Предлагаме Конституционният съд да изиска всички стенографски протоколи и документи от Комисията по национална сигурност, стенографските протоколи при приемането на закона от Народното събрание, както и да

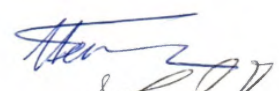
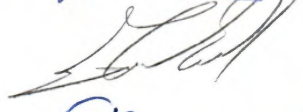
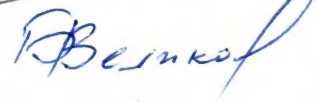
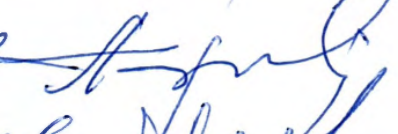

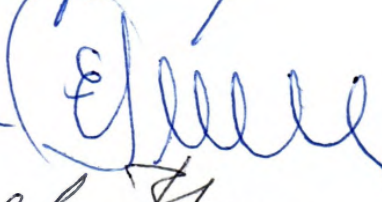
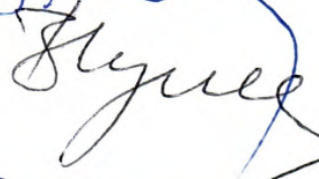
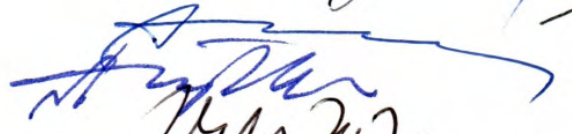
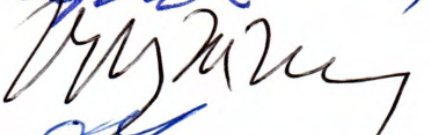
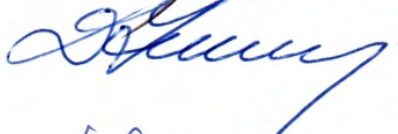
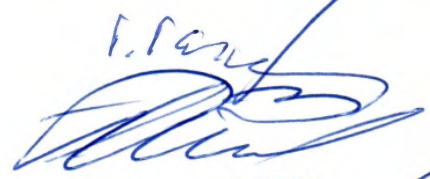
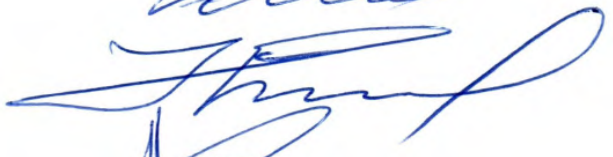

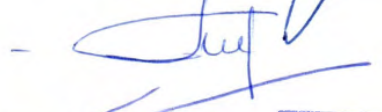

установи кои са авторите на "апокрифния" законопроект, внесен след първото гласуване и как е станало това противоконституционно действие.

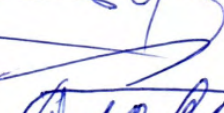
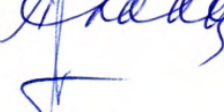

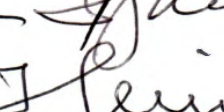

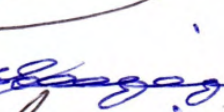

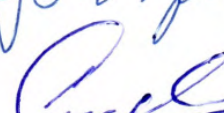
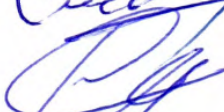

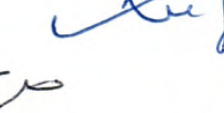
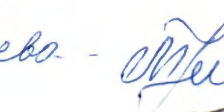

Партийното политиканстване е опасно, когато засяга националната сигурност на държавата.

15 март 2001 г.

НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ

- 1. Любен Корнезов - П. Корнезов
- 2. Благовест Хр. Венков - Бл. Венков
- 3. Ангел Дайошев - Ангел
- 4. Катя Ив. Делчева - Катя
- 5. Вера Димитрова - Вера
- 6. Кристина Марабова - Кристина
- 7. Мисаил Миков - Мисаил

- 8. Иван Георгиев Иванов -
- 9. Павел Павлович Обрядов
- 10. Борис Степанов Бернков
- 11. Аманас Георгиев Георгиев
- 12. Георги Димитров Димитров
- 13. Емелин Димитра Димитрова
- 14. Павел Петрович Козляков
- 15. Стефан М. Иванов
- 16. Аманас Мозанов
- 17. Павел Николаев
- 18. Димитър Д. Димитров
- 19. Иван Иван
- 20. Петър Димитров
- 21. Никола Кочев
- 22. Александър Иванов
- 23. Дора Димитрова
- 24. Георги Божанов
- 25. Любомир Божанов
- 26. Георги Пирински
- 27. Янак Стоянов

- 28. Кейсир В. Суиморшев
- 29. Евсими Караманов
- 30. Димитр Стояков
- 31. Фане Савков
- 32. Пламен Славов
- 33. Димитр Башичаров
- 34. Златко Златев
- 35. Драгомир Митов
- 36. Стефан Нешев
- 37. Стефан Социал
- 38. Любомир Пантелеев
- 39. Саша Димитров
- 40. Иво Атанасов
- 41. Иван Борисов
- 42. Ангел Мачев
- 43. Атанас Мухоморов
- 44. Крешко Врандаринов
- 45. Ганглар Канелски
- 46. Румяна Кв. Тачков
- 47. Митр Димитров
- 48. Атанас Димитров
- 49. Иван Зензов
- 50. Мария Тихомирова
- 51. Георги Карабашев

- 52. Иван Константинович Иванов
- 53. Станислав Яковлевич Косадинов
- 54. То же Иван Косадинов